

Arrest

nr. 108 359 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 hebben ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die *loco* advocaat Suzanne VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing van 15 juni 2012 wordt de aanvraag van de verzoekende partijen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond bevonden. Deze beslissing luidt als volgt :

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.12.2008 werd ingediend door:

B.H.B. (R. R. ...)

Geboren te Manpur op 07.05.1972

Echtgenote:

K., B.K. (R.R. ...)

Geboren te Manpur op 17.11.1967

Wettelijke vertegenwoordigers van:

B., N. (°21.12.2006 te Leuven)

Nationaliteit: Nepal

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen van integratie - met name dat verzoekers sinds januari 2005 in België verblijven, dat zij werkbereid zijn, dat de heer B. reeds gewerkt heeft, dat zij loonfiches en arbeidskaarten C voorleggen, dat verzoeker een werkbepaalde en een arbeidsovereenkomst voorlegt, dat zij SIS-kaarten voorleggen, dat verzoekster een studentenkaart van het vol wassen onderwijs voorlegt, dat- zij een vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorleggen — vormen op zich geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Het kan als normaal beschouwd worden dat betrokkenen — in afwachting van hun asielprocedure - hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Betrokkenen betekenden reeds op 20.07.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd hebben en zich intussen verder geïntegreerd hebben, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen .nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat .vzij bij één negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 31.01.2005, werd afgesloten op 21.04.2006 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hen betekend op 24.05.2006. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 4 maanden - was niet vah die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Verzoekers halen aan dat zij vrezen voor een terugkeer naar hun land van herkomst omwille van de situatie in Nepal. Zij zouden vrezen er een ernstig risico te lopen zich te moeten verantwoorden. Zij leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor problemen volstaat niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Ook verwijzen verzoekers naar de algemene situatie in Nepal, waar de mensenrechten niet zouden gerespecteerd worden, het probleem van de kasten zou blijven bestaan en de gevolgen van de burgeroorlog het leven zouden kapot gemaakt hebben en dat de economische situatie er desastreus zou zijn, waarbij zij verwijzen naar verschillende rapporten en mediaberichtgeving. Deze elementen vormen evenmin een grond voor een verblijfsregularisatie aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Nepal en verzoekers opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in

gevaar zou zijn. Deze algemene beweringen vormen bijgevolg geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Verder wordt aangehaald dat het kind van verzoekers hier is geboren, dat het nooit een ander land heeft gekend en dat het kind hier naar school gaat, waarvan schoolattesten worden voorgelegd. Deze elementen vormen echter geen grond voor een verblijfsregularisatie, aangezien verzoekers zelf voor deze situatie verantwoordelijk zijn. Verzoekers dienden immers zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van hun asielprocedure. Het feit dat zij hieraan geen gevolg gegeven hebben en dat hun kindje hier is opgegroeid en nu naar school gaat, is het gevolg van hun eigen keuzes en houding en kan bijgevolg niet weerhouden worden. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Ook tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

In de aanvraag wordt aangehaald dat er sprake zou zijn van een schending van het Kinderrechtenverdrag. Er wordt echter niet verduidelijkt om welke schending het hier zou gaan. Het louter vermelden van het Kinderrechtenverdrag vormt geen grond voor regularisatie.

Bijna elke migrant — zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het 'Vrijwillige terugkeerprogramma' bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie én eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Bijgevolg kan het argument dat verzoekers niets meer zouden hebben om naar terug te keren, niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie."

1.2. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partijen betekend op 24 juni 2012, samen met twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing. Deze dragen dezelfde motivering, met name :

"Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 21.04.2006 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bovendien werd de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis eveneens afgesloten met een weigeringsbeslissing op datum van 15.01.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het verzoekschrift wordt melding gemaakt van het minderjarige kind van de verzoekende partijen, als derde verzoeker.

2.2. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

2.3. *In casu* betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, genomen ten opzichte van de vader, de moeder en hun minderjarige kind, geboren in december 2006. Dit kind beschikt, gezien zijn leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen en diende aldus vertegenwoordigd te worden door zijn vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kind dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

“ [...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. *‘Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende. ‘*

Verzoekers hebben een regularisatieaanvraag ingediend 29.12.2008 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet).

In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011)

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nos steeds seiden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 moesten de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nos altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nos steeds seiden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de

positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier waarom de aanvraag van verzoeker ontvankelijk is verklaard. Verzoeker kan niet anders dan ervan uitgaan dat dit te maken heeft met het feit dat verzoeker zijn aanvraag indiende tijdens de regularisatieperiode.

Dat het totaal onbegrijpelijk is voor verzoeker dat verwerende partij de instructie van 19.07.2009 wel toepast om zijn aanvraag ontvankelijk te verklaren, doch weigert ze toe te passen om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen.

Dat dit dan ook een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel!

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Dient men geen voorbehoud te maken, in dit dossier, dat mocht men geen fout gemaakt hebben in de eerdere beslissing, cliënt reeds verblijfsrecht had bekomen gezien de beslissing van uw Raad, nadien?

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze ontvankelijk is verklaard, op basis van de instructies dd. 19.07.2009. Het is dan ook onbegrijpelijk voor verzoekers dat men deze instructie wel aanwendt om de aanvraag van verzoekers ontvankelijk te verklaren, maar diezelfde instructie weigert toe te passen om de aanvraag gegrond te verklaren!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het is onredelijk van DVZ om de aanvraag van verzoekers ontvankelijk te verklaren, op basis van de, zagezegd, vernietigde, instructie, en vervolgens geen rekening te houden met het feit dat verzoekers aan de voorwaarden voldoet zoals ze gesteld zijn in de instructie.

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisierde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt" 5

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

2. De aangehaalde elementen van integratie- met name dat verzoekers sinds januari 2005 in België verblijven, dat zij werkbereid zijn, dat de heer B. steeds gewerkt heeft, dat zij loonfiches en arbeidskaarten C voorleggen, dat verzoeker een werkbelofte en een arbeidsovereenkomst voorlegt, dat zij SIS-kaarten voorleggen, dat verzoekster een studentenkaart van het volwassenenonderwijs voorlegt, dat zij een vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorleggen, vormen op zich geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Het kan als normaal beschouwd worden dat betrokkenen - in afwachting van hun asielprocedure- hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Betrokkenen betekenden reeds op 20.07.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd hebben en zich intussen verder geïntegreerd hebben, is te wijten aan hun eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen tot regularisatie.

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Uiteraard is de integratie van verzoekers, het gevolg van hun eigen houding en dient deze, zeker gezien hun precair statuut, wel degelijk naar waarde te worden ingeschat en weerhouden te worden.

Uit de stelling van DVZ lijkt het alsof men enkel rekening dient te houden met integratie als ze niet het gevolg is van de eigen houding van verzoekers. Dat deze stelling van DVZ onredelijk is!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekers niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat zij helemaal niet gekozen hebben voor illegaal verblijf!

Verzoekers namen reeds de nodige stappen om hun verblijf te legaliseren.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat het feit dat verzoekster in België bleef, waar zij een effectief gezinsleven kon onderhouden met haar partner, een menselijke reactie was!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met hun integratie, louter en alleen omdat zij denken dat dit het gevolg is van hun illegaal verblijf!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met de integratie van verzoekers! Deze integratie is immers niet louter en alleen ontstaan uit illegaal verblijf, integendeel zelfs!

Deze integratie is ontstaan door de houding en de wil van verzoekers om een beter leven voor zichzelf op te bouwen in België!

3. Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 31.01.2005, werd afgesloten op 21.04.2006 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hen betekend op 24.05.2006. De duur van de procedure — namelijk 1 jaar en 4 maanden- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers!

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat zij "maar" dienden terug te keren naar hun land van herkomst, zonder rekening te houden met de feiten!

Dat het feit dat verzoekers in België bleven, waar hun veiligheid gegarandeerd kan worden, hun ziekte behandeld kan worden, en hun gezin bij elkaar kan blijven , een menselijke reactie was!

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen ".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen af doende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekers niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat er sprake is van integratie.

4. Verzoekers halen aan dat zij vrezen voor een terugkeer naar hun land van herkomst omwille van de situatie in Nepal. Zij zouden vrezen er een ernstig risico te lopen zich te moeten verantwoorden. Zij leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor problemen

Verzoekers zijn al jaren niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Nepal ontvlucht uit schrik voor hun leven!

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert hier rekening mee te houden.

Dat verzoekers wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengen om de huidige situatie in Nepal te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

5. Ook verwijzen verzoekers naar de algemene situatie in Nepal, waar de mensenrechten niet zouden gerespecteerd worden, het probleem van de kasten zou blijven bestaan en de gevolgen van de burgeroorlog het leven zouden kapot gemaakt hebben en dat de economische situatie er desastreus

zou zijn, waarbij zij verwijzen naar verschillende rapporten en mediaberichtgeving. Deze elementen vormen evenmin een grond voor een verblijfsregularisatie aangezien deze verwijzing handelt naar de algemene situatie in Nepal en verzoekers opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Deze algemene beweringen vormen bijgevolg geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan.

Verzoekers kunnen niet in concreto aantonen dat hun leven in gevaar is indien zij terugkeren naar hun land van herkomst!

Verzoekers zijn al meer dan 7 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest!

Zij kunnen alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen willen verzamelen, is hun leven in gevaar!

Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Nepal ontvlucht uit schrik voor hun leven!

6. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden.

De situatie in Nepal is nog steeds zeer gevaarlijk en de Nepalese autoriteit slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ erin faalt de situatie in het land van herkomst van verzoekers te onderzoeken. Gelieve in de bijlage verschillende rapporten van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties terug te vinden die het tegengestelde bevestigen.

Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is.

Dat het duidelijk mag zijn dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is!

Buitenlandse Zaken bevestigt eveneens deze stelling door in zijn reisadvies het volgende te stellen:

“Nepal bevindt zich in een politieke overgangperiode die gepaard gaat met een zekere instabiliteit. Dergelijke protesten kunnen soms een gewelddadig karakter krijgen.”

Buitenlandse Zaken maant aan om “eens ter plaatse de evolutie en de veiligheidssituatie op de voet te volgen”.

Dat verzoeker bij dit verzoekschrift verschillende stukken voegt die bewijzen dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is. En dat hij bijgevolg niet begrijpt waarom DVZ weigert dit te onderzoeken.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Nepal nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat de situatie hoewel er naar buiten toe een vredesakkoord is, verkiezingen zijn geweest, nog steeds dezelfde is in de praktijk.

Zij hebben geen bescherming in hun land van herkomst!

Verzoekers begrijpen dan ook niet hoe verwerende partij aan de stelling komt dat dit geen grond voor regularisatie zou uitmaken, zonder dit te onderzoeken!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

7. Verder wordt aangehaald dat het kind van verzoekers hier is geboren dat het nooit een ander land heeft gekend en dat het kind hier naar school gaat, waarvan schoolattesten worden voorgelegd. Deze elementen vormen echter geen grond voor verblijfsregularisatie aangezien verzoekers zelf voor deze situatie verantwoordelijk zijn. Verzoekers dienden immers zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van hun asielprocedure. Het feit dat zij hieraan geen gevolg

gegeven hebben en dat hun kindje hier is opgegroeid en nu naar school gaat, is het gevolg van hun eigen keuzes en houding en kan bijgevolg niet weerhouden worden. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Ook tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Integendeel tot wat DVZ stelt, vormt het feit dat het kind van verzoekers hier naar school gaat, wel degelijk een grond tot regularisatie!

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekers en hun kind voldoen dan ook aan de voorwaarden:

> Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar

Verzoekers verblijven sinds 2005 ononderbroken op het Belgische grondgebied. Dit is dus al zeker een ononderbroken verblijf van 7 jaar.

Dit wordt niet ontkend door DVZ, integendeel zelfs, ze halen het zelf aan in de bestreden beslissing!

> De schoolgaande kinderen lopen (minstens) sinds 01.09.2007 school in België, in kleuter, lager, secundair of hoger onderwijs

Verzoekers hebben een kind dat school loopt in het lager onderwijs.

Zij en hun kind komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

DVZ heeft de aanvraag ongegrond verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande kinderen, hun aanvraag diende dan ook gegrond verklaard te worden.

DVZ heeft dus hiermee geen rekening gehouden en gemakkelijksheidshalve de aanvraag ongegrond verklaard.

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat het kind niet gestraft mag worden voor de acties van de ouders!

Verzoekers hebben gekozen voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat zij hier een beter leven voor zichzelf en hun kind konden opbouwen EN het feit dat ze onmogelijk konden terugkeren naar hun land van herkomst, aangezien hun leven er in gevaar zou zijn!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van het kind!

Het kind mag immers niet gestraft worden voor de acties van de ouders!

8. In de aanvraag wordt aangehaald dat er sprake zou zijn van een schending van het Kinderrechtenverdrag. Er wordt echter niet verduidelijkt om welke schending het hier zou gaan. Het louter vermelden van het Kinderrechtenverdrag vormt geen grond voor regularisatie.

Dat er wel degelijk sprake is van een schending van het Kinderrechtenverdrag, indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Alhoewel het hele gezin gemachtigd is tot verblijf in België, zou er toch een schending ontstaan in de rechten van verzoekers.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te worden! Het kind van verzoekers is geboren in België.. Hij kent niets anders dan de Belgische cultuur en spreken enkel Nederlands.. Indien verzoekers niet in het bezit worden gesteld van een permanente verblijfsvergunning, lopen zij het risico teruggestuurd te worden naar Nepal.

Hoe kan men verwachten dat het kind terugkeert naar zijn land van herkomst als hij dit niet kent en er zelfs nooit geweest is?

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoekers het recht heeft om een beter leven op te bouwen in België, en dat hij die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een dat de belangen van het kind altijd vooropgesteld worden.

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld!

9. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedureerde asielzoekers of migranten zonder papieren- die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het “vrijwillige terugkeerprogramma” bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare job te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil- het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers- de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (Internationale Organisatie voor Migratie). Bijgevolg kan het argument dat verzoekers niets meer zouden hebben om naar terug te keren, niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Verzoekers wensen op te merken dat zij inderdaad een meerderheid van hun leven in Nepal hebben doorgebracht. Doch, sinds 2005 verblijven zij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in Nepal, men een afwezigheid van 7 jaar niet mag vergeten. Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Immers, verzoekers zijn al 7 jaar niet meer in Nepal geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na een afwezigheid van 7 jaar zich tot deze personen richten voor financiële steun.

Bovendien wensen zij op te merken dat er in het dossier van verzoekers een belangenafweging gemaakt dient te worden.

Het is immers onbegrijpelijk voor hen dat zij doorverwezen worden naar de bevoegde diensten voor reïntegratiebijstand, terwijl dit in casu nergens nodig voor is.

Verzoeker heeft steeds gewerkt, en staat in voor het onderhoud voor zijn gezin. Dit wordt ook bevestigd door DVZ. Het is voor verzoekers dan ook onbegrijpelijk waarom zij worden doorverwezen naar verschillende diensten die hen zouden kunnen bij staan.

Verzoekers wensen onafhankelijk te leven van de Staat, en begrijpen dan ook niet waarom men de Staat op kosten tracht te jagen, terwijl dit niet nodig is!

Dat men een belangenafweging dient te maken!

Het is veel voordeliger voor alle betrokken partijen om verzoekers in België te laten verblijven, dan dat zij een kost zouden vormen voor de Belgische instanties.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat hij in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsmachtiging.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienen.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoekers dan dienden zij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoekers gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands spreken, zeer goed onze gewoontes kennen en zich uitstekend hebben aangepast in onze maatschappij. Dat zij ondertussen volledig geïntegreerd zijn.

De integratie van verzoekers is reëel! Ze wordt niet ontkend door DVZ, integendeel ze wordt aangehaald en bevestigd in de bestreden beslissing!

Dat verzoekers van mening zijn dat zij aan de voorwaarden voldoen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen, (zie voorgaande)

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dienen te worden!

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekster, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de “zagezegd vernietigde” instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk 4), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing.

Clënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie en punt 2.8B.

Verzoekers voldoen aan punt 2.8B, aangezien zij een arbeidscontract van onbepaalde duur voegden bij hun aanvraag.

Criterium 2.8B kan worden toegepast als aan de volgende voorwaarden zijn voldaan:

- *sinds 31 maart 2007 in België verblijven*
- *een arbeidscontract van minstens 1 jaar kunnen voorleggen dat minstens het minimumloon oplevert*
- *duurzame lokale verankering kunnen bewijzen*

Dat DVZ niet betwist dat verzoekers minstens sinds 31.03.2007 in België verblijven, immers ze stellen in hun beslissing vast dat verzoekers in België verblijft sinds januari 2005.

Verzoekers voegden een arbeidscontract bij hun aanvraag. Ook aan deze voorwaarde voldoen verzoekers.

Dvz dient rekening te houden met alle elementen die op het moment van het nemen van de beslissing gekend zijn. Dat dvz nalaat om dit te doen, en dus onzorgvuldig te werk gaat.

Dat verzoekers niet begrijpt waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in hun beslissing, maar diezelfde instructie wel toepast op andere dossiers.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekers, en een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt” 8

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers helemaal niet inzien op welke basis men hun argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.”

3.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is,

3.1.2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.1.2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

3.1.2.5. Verzoekers zijn vooreerst van oordeel dat de vernietigde instructies hadden moeten worden toegepast op hun aanvraag.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Waar verzoekers er zich over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekers' argument dat de criteria mogen worden aangehaald zolang de verwerende

partij zou meedelen dat dat niet meer mag of zolang geen nieuwe richtlijn is doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben.

De stelling van verzoekers dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat zij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

In de mate waarin verzoekers het gelijkheidsbeginsel geschonden achten, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekers beweren, andere vreemdelingen werden en nog worden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceert dat het een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. In de mate dat verzoekers er nog op alluderen dat , mocht hun dossier onmiddellijk op de correcte manier zou zijn behandeld zij reeds verblijfsrecht zouden hebben bekomen, dient erop gewezen dat de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging niet aan een bepaalde termijn is onderworpen en dat de verwerende partij ertoe gehouden is het juridische kader dat bestaat op het ogenblik dat zij haar beslissing neemt toe te passen, hetgeen zij ook heeft gedaan. Van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel is derhalve geen sprake.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat verzoekers geen belang hebben bij het aanvoeren van de grief luidens dewelke zij stellen er niet anders van te kunnen uitgaan dat, aangezien uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom hun aanvraag ontvankelijk is verklaard, deze ontvankelijk verklaring louter te maken heeft met het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de regularisatieperiode en de instructie op dat vlak wel zou zijn toegepast. De verzoekende partijen beperken zich tot het uiten van hypothesen die geen steun vinden in de bewoordingen van de bestreden beslissing. Bovendien hebben zij de kaap van de ontvankelijkheidsfase gerond en valt niet in te zien welk belang zij hebben bij het vaststellen van een eventuele onwettigheid desbetreffend.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de criteria van de instructies niet meer van toepassing zijn en betrokkene er zich niet langer op kan beroepen. In de mate dus dat verzoeker wenst aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van de vernietigde constructie, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit niet dienstig is.

3.1.2.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime

appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, zoals reeds gesteld, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.2.6.1. Verzoekers stellen dat zij op geen enkele manier uit de bestreden beslissing kunnen afleiden waarom de door hen aangehaalde elementen van integratie en lang verblijf niet kunnen leiden tot hun regularisatie. Uiteraard is hun integratie –die niet wordt betwist- een gevolg van hun eigen houding en deze moet dan ook naar waarde worden geschat en weerhouden worden. Uit de stelling van de verwerende partij lijkt het alsof men enkel rekening dient te houden met integratie als ze niet het gevolg is van de eigen houding van de verzoekers. Deze stelling is onredelijk en op die manier kunnen alle aanvragen worden geweigerd. Zij verwijzen nog naar rechtspraak van de Raad waarin het ontbreken van een draagkrachtige motivering wordt vastgesteld. Verzoekers hebben niet gekozen voor illegaal verblijf, zij ondernamen reeds de nodige stappen om hun verblijf te regulariseren, het feit dat verzoekster in België verbleef waar zij een effectief gezinsleven kon onderhouden met haar partner was een menselijke reactie. De integratie is dus ontstaan door de houding en de wil van verzoekers om een beter leven voor zichzelf op te bouwen in België. De verwijzing naar de asielprocedure en de beoordeling van de duur ervan als zijnde niet onredelijk, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, getuigt volgens de verzoekende partijen van een gebrekkig onderzoek.

Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij van oordeel is dat de elementen van integratie geen grond kunnen vormen voor regularisatie omdat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een hen op 20 juli 2006 betekend bevel om het grondgebied te verlaten en hun integratie dus plaatsvond in illegaal verblijf. In tegenstelling tot hetgeen het geval was in de beslissing die door de RvV werd vernietigd met het arrest nr. 80 255 heeft de verwerende partij *in casu* wel degelijk en duidelijk geoordeeld om welke redenen niet kon worden overgegaan tot het verlenen van een verblijfsmachtiging, met name dit eerste hier besproken motief en deze die hierna nog zullen worden beoordeeld. Verzoekers dwalen waar zij stellen dat met de elementen van integratie geen rekening werd gehouden en dat niet wordt gesteld waarom ze geen grond kunnen vormen voor regularisatie. Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met dit standpunt van de verwerende partij maakt nog niet dat is aangetoond dat het kennelijk onredelijk zou zijn om ervan uit te gaan dat een vreemdeling die daadwerkelijk in het bezit wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals *in casu*, daaraan gevolg zou verlenen en dat wie daaraan niet tegemoet komt geen rechten kan putten uit de integratie die daarop zou zijn gevolgd. Het feit dat verzoekers hier een beter leven wilden opbouwen doet hieraan geen afbreuk. Overigens valt niet in te zien hoe het argument dat *“het feit dat verzoekster in België verbleef, waar zij een effectief gezinsleven kon onderhouden met haar partner, een menselijke reactie was”*, nu de voormelde bevelen van 2006 werden afgeleverd aan beide verzoekers, en er dus van een mogelijke cesuur in hun gezinsleven geen sprake was. Wat betreft de beoordeling van de duur van de asielprocedure en de verwijzing naar het feit dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan enerzijds, en dat de duur ervan niet onredelijk lang is en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is niet *ipso facto* een recht op verblijf geeft, hernemen verzoekers slechts de argumenten die hiervoor reeds werden beoordeeld en niet werden bijgetreden.

3.1.2.6.2. Verzoekers voelen zich verder gegriefd door het motief waarin wordt gesteld dat verzoekers, waar zij verwijzen naar de situatie in Nepal, geen persoonlijke bewijzen voorleggen die hun vrees bij terugkeer zouden kunnen staven en naar het feit dat de rapporten en mediaberichtgeving die zij hebben bijgebracht handelen over de algemene situatie in Nepal, hetgeen niet volstaat. Daarbij aansluitend wordt in de bestreden beslissing ook gesteld dat de algemene bewering van verzoekers om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, zonder dat die wordt toegepast op de eigen situatie, niet volstaat. Verzoekers stellen dienaangaande in essentie dat zij één en ander niet *in concreto* kunnen aantonen omdat zij al 7 jaar niet meer in hun land van herkomst zijn geweest en dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn. Zij verwijzen verder naar het feit dat zij bang zijn het slachtoffer te zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is altijd sprake van een hypothetische situatie en verzoekers kunnen alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving, waaruit blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is. De situatie is er nog zeer gevaarlijk en de veiligheid van de burgers kan er niet worden gegarandeerd. Verzoekers verwijzen naar de verschillende rapporten en naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken waarin wordt gewezen op de instabiliteit in Nepal en stellen dat zij niet begrijpen hoe de verwerende partij aan de

stelling komt dat de precare situatie in Nepal geen grond voor regularisatie zou uitmaken hetgeen een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de asielaanvraag van de verzoekende partijen heeft geleid tot twee beslissingen van de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 21 april 2006 waarmee aan de verzoekende partijen werd geweigerd hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en een verwerpingsarrest van de Raad van State van 11 oktober 2007. Uit hun uiteenzetting blijkt dat zij zich niet zozeer beroepen op hun individuele relaas –hetgeen ook niet zou kunnen, gelet op de voorgaande rechtspraak- maar op de algemene situatie in Nepal en de risico's die deze voor hen zou kunnen meebrengen bij terugkeer. Echter, zoals dat ook reeds duidelijk in de bestreden beslissing werd gesteld, zal de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Artikel 3 van het EVRM vereist immers dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing waardoor degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 17 februari 2009, nr. 4024 ©). De blote beweringen en hypothesen van de verzoekende partijen volstaan niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Zij beperken zich immers tot enkele algemene, niet in het minst gestaafde hypothesen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het slachtoffer zou worden van handelingen verboden door voormelde verdragsbepaling zonder meer. Zoals gesteld door de verwerende partij, volstaat de algemene informatie die verzoekers bijbrengen daartoe niet. Overigens, in de mate dat zij thans verwijzen naar het risico dat zou bestaan omwille van een mogelijks ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, dient er ook in dit geval te worden gesteld dat zij niet kunnen volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moeten zij enig verband met hun persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). De beschouwingen van verzoekers doen hieraan geen afbreuk. Het recente rapport van Amnesty International en het reisadvies van 2012 doen dat evenmin: in eerste instantie dient te worden vastgesteld dat deze gegevens nooit eerder, in het kader van de kwestieuze aanvraag, ter kennis werden gebracht van de verwerende partij zodat haar bezwaarlijk kan worden ten kwade geduud ermee geen rekening te hebben gehouden, en bovendien betreft het ook hier weer algemene informatie die verzoekers niet op hun eigen concrete situatie betrekken. De loutere stelling dat Nepal nog steeds zeer onveilig is volstaat daartoe uiteraard niet. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de geviseerde passages uit de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze, in strijd met artikel 3 van het EVRM of in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel zouden zijn genomen.

3.1.2.6.3. Wat betreft de beoordeling van de situatie van het schoolgaande kind van verzoekers, stellen zij dat dit wel degelijk een grond vormt tot regularisatie. In de mate dat zij ter ondersteuning van hun standpunt verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009, werd hiervoor reeds gesteld dat zij zich daarop niet kunnen beroepen, gezien de vernietiging ervan door de Raad van State. Voorts stellen verzoekers dat hun kind niet mag worden gestraft voor de acties van de ouders, die ervoor kozen om illegaal in België te verblijven omwille van het feit dat zij hier een beter leven voor zichzelf en voor hun kind konden opbouwen en gezien het feit dat hun leven in hun land van herkomst in gevaar zou zijn. Het is onredelijk om geen rekening te houden met de belangen van het kind. Verzoekers stellen verder dat er wel degelijk sprake is van een schending van het Kinderrechtenverdrag, meer specifiek van artikel 3, dat bepaalt dat de belangen van het kind altijd voorop zullen worden gesteld. Het kind van verzoekers is geboren in België, kent niets anders dan de Belgische cultuur en spreekt enkel Nederlands. Hoe kan men dus verwachten dat het gaat naar een land dat hij niet kent en waar hij nooit is geweest, vragen verzoekers zich af. Voorts verwijzen zij nog naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stellen zij dat dit een indirecte verwijzing inhoudt naar het Kinderrechtenverdrag.

Er moet andermaal worden benadrukt dat de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid werd toebedeeld bij de beoordeling van de grond van een aanvraag tot verblijfsmachtiging en dat de Raad zelf ter zake slechts over een marginaal toetsingsrecht beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de integratie en het schoollopen van het kind van verzoekers geen grond acht voor een verblijfsregularisatie, aangezien verzoekers destijds geen gevolg hebben gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten zodat de ouders zelf zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf.

Verzoekers stellen dan wel dat hun kind niet de dupe moet worden van hun eigen acties, maar tonen met dit standpunt niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld. Dat de verwerende partij de belangen van het kind niet in overweging heeft genomen, kan niet worden bijgetreden: zij stelt in de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat het kind geen scholing zou kunnen krijgen in het land van herkomst, noch dat het gespecialiseerd onderwijs zou behoeven of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn.

In zoverre verzoekers daar tegenover stellen dat hun leven en dat van hun kind in gevaar is bij terugkeer naar hun land van herkomst, kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd gesteld en waaruit is gebleken dat zij dit geenszins hebben aangetoond. Waar zij betogen dat het kind geboren is in België, en enkel de Belgische cultuur kent en de Nederlandse taal spreekt, moet worden vastgesteld dat verzoekers met deze blote beweringen niet aantonen dat de verwerende partij niet genoegzaam kon oordelen dat de aanwezigheid van het kind en zijn schoolgaan hier geen grond vormt voor een verblijfsregularisatie. In het bijzonder moet erop worden gewezen dat uit het attest van inschrijving in de school blijkt dat de beide ouders verklaarden dat het kind met hen een andere taal spreekt dan het Nederlands of het Frans, zodat niet kan worden volgehouden dat het enkel het Nederlands kent. *In casu* is het kindje geboren in december 2006 en blijkt uit de gegevens van het dossier dat de instapdatum in de school 1 september 2009 was. De Raad ontwaart geen nadere gegevens in het dossier, maar stelt vast dat het kind tijdens het afgelopen schooljaar niet verder kan hebben gezeten dan in het eerste leerjaar. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op het feit dat de verzoekers zich beperken tot vage en algemene beschouwingen, zonder evenwel *in concreto* en met bewijskrachtige gegevens verder in te gaan op de belangen van het kind en hoe die met de voeten zouden zijn getreden, kon de verwerende partij volstaan met de vaststelling dat niet is aangetoond dat het kind geen scholing zou kunnen genieten in het land van herkomst en daar verder geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde structuur voor nodig heeft, hetgeen door verzoekers niet wordt betwist. *In casu* is dus niet aangetoond dat de belangen van het kind –dat zijn ouders vervoegt– zouden zijn veronachtzaamd. Daarenboven moet nog worden vastgesteld dat het genoemde artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, nog daargelaten de vaststelling dat deze bepaling niet aan bod komt in de aanvraag, maar er slechts verwezen wordt naar het Kinderrechtenverdrag zonder meer, op zichzelf niet volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.1.2.6.4. Ten slotte, wat het laatstvermelde motief in de bestreden beslissing betreft, met name dat het argument dat verzoekers niets meer zouden hebben om naar terug te keren niet kan worden weerhouden omdat ze gebruik kunnen maken van het “*vrijwillige terugkeerprogramma*”, doen verzoekers gelden dat zij inderdaad het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht in Nepal maar dat zij inmiddels wel al 7 jaar in België verblijven zodat het niet ondenkbaar is dat zij er geen familie, vrienden of kennissen meer hebben en dat in ieder geval niet van hen kan worden verwacht dat zij zich na 7 jaar afwezigheid tot deze personen richten voor financiële steun. Bovendien, zo stellen zij, moet er in hun dossiers een belangenafweging worden gemaakt: het is onbegrijpelijk dat zij worden doorgestuurd naar diensten voor reïntegratiebijstand, terwijl dat nergens voor nodig is nu verzoeker steeds heeft gewerkt en instaat voor de onderhoud van zijn gezin. Zij wensen dan ook onafhankelijk te leven van de staat en deze niet op kosten jagen, zodat het veel voordeliger is voor alle betrokken partijen om hen in België te laten verblijven dan dat zij een kost zouden vormen voor de Belgische instanties.

De Raad stelt vast dat het kwestieuze motief een antwoord is op verzoekers argument in hun aanvraag dat zij niets meer hebben om naar terug te keren en waarbij zij zich de vraag stelden waar naartoe met een jong kind zonder inkomen, zonder huis. Verzoekers lezen dit motief verkeerd waar zij stellen dat van hen zou worden verwacht dat zij zich zouden wenden tot personen in hun land van herkomst voor steun. Immers, in de beslissing wordt uitgebreid toegelicht wat dat vrijwillige terugkeerprogramma precies omhelst en op welke wijze verzoekers ervan gebruik kunnen maken. Waar zij ten slotte wijzen op het feit dat een belangenafweging veel voordeliger uitkomt voor de staat omdat zij voor zichzelf willen instaan en de staat niet op kosten willen jagen, tonen zij geenszins aan dat de verwerende partij

kennelijk onredelijk of op onwettige wijze heeft geoordeeld in dit motief, en in het algemeen over hun regularisatieaanvraag.

3.1.2.7. Verzoekers verwijzen nog naar artikel 32 van de Vreemdelingenwet om aan te tonen dat zij hadden moeten verschijnen voor de commissie van advies.

Artikel 32 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er wordt een Commissie van advies voor vreemdelingen opgericht, die gelast is de Minister van advies te dienen in de gevallen waarin door deze wet of door bijzondere bepalingen wordt voorzien. De Minister kan eveneens het advies van de commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet niet in het inwinnen van een advies van de commissie van advies.

Artikel 32, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om voor om het even welke beslissing een advies in te winnen, maar legt daartoe evenmin enige verplichting op.

Bijgevolg diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris overeenkomstig artikel 32, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen advies in te winnen van deze commissie. Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij menen dat zij hadden moeten verschijnen voor de commissie van advies en dat het een motiveringsgebrek inhoudt dat niet wordt verwezen naar zulk advies.

3.1.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is en moet worden verworpen.

3.2.1. Verzoekers voeren nog een tweede middel aan, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’”

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

3.2.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat in de bevelen om het grondgebied te verlaten wel degelijk melding wordt gemaakt van de eerste bestreden beslissing. Hun betoog over het feit dat nergens in de motivering wordt vermeld dat ze een gevolg zijn van de geweigerde regularisatieaanvraag mist feitelijke grondslag.

3.2.3. In zoverre verzoekers de mening zijn toegedaan dat de eerste bestreden beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, moet worden vernietigd en daaruit evenzeer de vernietiging van de aangevochten bevelen volgt, blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat niet is aangetoond dat de eerste bestreden beslissing behept was met een onwettigheid, zodat alleen al om die reden verzoekers betoog niet dienstig is.

3.2.4. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS